

מסורת הש"ס

(א) [קדושין מ:ב].
 (ב) [נבחר"ף ויהא"ש ל"ג
 זה הכלל וכן נטן ע"י
 מ"ע]. (ג) גיטין ל.
 (ד) [לקמן מ: עד:].
 (ה) [ע"י נב: ו] [לקמן
 מ: ו] [לקמן מ: ו].
 (ו) [לקמן מ: ו].
 (ז) [לקמן מ: ו].
 (ח) [לקמן מ: ו].
 (ט) [מ"ה"מ, ו] [דף מ: ו].
 (י) [דף מ: ו].

תורה אור השלם

1 על כל דבר פשע על
שור על חמור על שח
על שלמה על כל אברה
אשר יאמר כי הוא אה
עד האלהים יבא דבר
שניהם אשר ירשיע
אלהים ישלם שנים
לרעהו:
2 אם לא ימצא הנזב
ונקרב בעל הבית אל
האלהים אם לא שלח
ידו במלאכת רעהו:
שמות כ ו

הגהות תגר"א

(מ) במחשבה (ה) הכלל
תל"מ:

לעזי רש"י

פלדווין. מחכת, לפני
שהוטבעה בה צורת מטבע.
קרייץ [קרייץ]. תרט
(למכירת מטבע).

מוסף רש"י

על כל דבר פשוט. בזה
אם לא שאלו די חבר
(קדושין כח.) שחייב על
ההמשכבה. ול על הדבור,
שלא אמר לו משכב גלות
בפקדון הוא הוא גרשותו
מחמת שאלו יצא להסתייב
כלל תופק שיעור, ול פטיל
הוא שומר חנם שלא היה
חייב דבר ענישו חל
בשפיעה (נעם) וז': הן
מחמתה ופולטא דדורי גפה
הוא, דלא לא מוליא גפה
מחמתה לחאי גביי נה
אין יל. (נעם ב.)
נמתייב תופקן בשפיות
לא לא חקן שפלה נה די
הוא ענינו (קדושין כח.)
הורר עלך הספקך

המפקיד פרק שלישי בבא מציעא

גמ' אמר לעבדו. שישלח יד וכן עשה: מנין. שהוא חייב: לא שטו. דהיכא דנטול ולא הגביה כל החבית פטור: אלא נשברה. לדונם הוא והרי לא קנאה שיתחייב באונסין: אבל החמישה. פשיעה היא ומזיק בידים הוא דנשכיל שחיסרה החמישה שכן דרך

אָפֿטוּ לֹס. חַיִּים זְלוּ גִרְמֹו לֹה
לִהְחַמֵּק: דִּימֵא לִיֹּ דִסְכּוֹ כּוֹלֵס
חַיִּים כְּסִים לֵהֲלִי רִיבִיעִים. שְׁחַמֵּר
אַחֵס רִיבִיעִים וְלֹא חֲמִיר וּלְעוֹלָם
שְׁלִיחוֹת דִּי כִּדְבַר חֲזַק חֲסִירֹן
וְהוֹטוּל פִּקְדוֹן וּמַגְבִּיֹּה עַל מִנֵּה
לְשׁוֹת דִּי כָּל זְמַן שְׁלֵם חֲסִירֹן אִישׁ
מִמַּחְסִיר הַגְבַּהֲנוֹת הֶאֱוִיל וְלֹא נִעְלוֹ
עֵינֵי נִגְלוּל אֵת כִּיזֹּל אֵלֶּה לְשׁוֹת דִּי
וְשְׁלִיחוֹת דִּי בִּלָּא חֲסִירֹן לִימֵה אֲבָל
יֵין שְׁאִישׁ מִשְׁחַמֵּר אֵלֶּה כִּכְלִי מִלָּא
הוּא לִיֹּה כִּי שְׁמַע וְהִיטוֹ עַם הַשָּׂאֵר
לִהְשַׁמֵּר וְעַתָּה שְׁאֵל עַל כָּל שְׂאֵר
וְלֹא נִעְלוֹ הַגְבִּיֹּס אֲרֻקִּי לִיטוֹל דִּינֵר.
וְלֹא אֵת לִשְׁמֹאל מִכּוֹ: אֲבָל זֶה
מִינִיטֵר. כִּדְבֹר וְלֹא יִחַל לִיֹּה דִלְהוֹ
אִיךְ כְּסִים לֵהֲלִי וְלֹא הוּי כְּטוֹטֵל
וּמִינִיטֵר. שְׁאִישׁ נִעִירוֹת אֲדֻרְקִי. כִּים
מִלָּא גִרְמֵה וּמִשְׁחַמֵּר וְאִין טוֹחַ לִהְיוֹת
נֶאֱכָד כִּדְבֵיר יִמִּיד:

הדרן עלך המפקיד

הזהב קונה את הכסף. הלוך
דינרי וזה טבועים בדינרי
כסף וגמל ודינרי וזה משיכה הזהב
קונה את הכסף לבעל הזהב ונחמידי
קונה את משיכני דינרי וזה למחל
מגרי הכסף ואינו יכול לחזור בו.
אבל הכסף אינו קונה את הזהב
שאם נתן לו דינרי כחמד תחילה לא
יבא ויחילן שיהיה לחזור למטבע
כסף הוי מעות משום דחריפי לינתן
בזואא דינרי וזה אינו אלא כשאר
ממלעין ופירות ומעות אינן קונות
עד שימשוך הממלעין אבל משיכה
הממלעין קונה ואין אחד מהם יכול
לחזור בו. ובגמ' מפרש טעמא איכא
דילף משיכה מן המורה ואיכא דמחקי
הנה בתקומת דרבנן: **הנחושא**. פרוטות
של נחושא: **קונה את הכסף**. דינרי
של כסף או כל ממטע של כסף כולן
טעם אחד להם מי שטבע חסוד
לנכונות הוי מעות ואינו קונה ומי
שאין טבע חסוד והרף הוי כפירות
ומשיכתו הוא קיסוס דבר: **מעות**
הטעות. שנפסלו: **איסמון**. שאין עליו
צורה פלדון' כלע' וזוים עגולין ומוכנים
לגור עליהם את הזהב בחומס שקרין
קרי' **כל הממלעין קונין או אם** זו.
בין בחבורת חליפין חליפין אלו על אלו.
בין שמשך האחד קנה מבניו את שלו
בין בחבורת דמים בכמה תמן לי את
תמן בכך וכך וכן חוזר ואומר בן בכמה
שמן לי שלך בכך וכן ומתארו ומשך האחד
מתקיימו הדברים. והכל כן לאחיו אפי'
הוא

כִּים מִלֵּא מַעוֹת צִיִּים מִלֵּא מַעוֹת כִּדְרִישׁ
לְחֹזֵר בּוֹ אֲפִילוּ לֹקָה וְאַחַר ר"ש לְמִימֵי

מד.

הזהב. הנושאת קונה את הבסא. האי אלטערין דלע"ג דנאחטל
דמגני פרינטי חריפין עפי ט(מכספא) הוו פירא משום
דאיכא אחרא דלג מסגי כדאמר בגמרא (עמוד ג) אף תימה
אמאי אלטערין למיתני דעשות הרעות שנפסלו דמקרו פירי השתא

מעות שנספלו ותו דכל המטלטלין
קוין זה אל זה מוקי בגמ' במעות
חד פסלתו מלכות וחד פסלתו מדינה
חד שכן דמעות נספלו דמקרי פירה
לגבי כסף לכך נראה דמעות
הרעות היינו שיואלות קלת ואסימון
לאטריך לפרש"י דמפרש אסימון כיר
שעזי תחקון המטבע היואלת כדיר
ואתחזי רב זרורא אשמועינן דאפילו
הכי הו"י פירי א"ע"ג דלדיו חסר כ"א
מטע דדבר מוטע יטיבשו הדינא
מהס ולרבינו חס דמפרש אסימון
פיר עליו זרורא ויאלת יואלס דהוא
ז"ל שיואלת בדוחק א"ן לא כל כך
דוחק כמו מעות הרעות ומטלטלין
קוין מטבע אשמועינן דקוין אפילו
מטבע כמו מעות הרעות ואסימון
דמקרי פירה לגבי כסף ולגבי
מטלטלין מקרי טבעא:

כלל וקשה לרצינו תם

פרק כמה אשה (שם דף פה. וס)
ה' (לעזר) אמרו יוצאין בסעוד שכל
י' ה' אשה או משום דוראלי לעיבר
ה' פולאק ממע דפולאק א' עליו
ה' ונבנמל מפרע לקמא מלי
מחזון פולאק ו"ל לפרש"י דכל דבר
אשוי תכקו קרי אשיון או אשין
זורה או שיש בו זורה אשוינה חסובה
ה' אמר ר' בון אשיון אשוי עליו זורה
עושה היתחין לסימן צבתי המרחץ
מרח"י בגמ' (ס) ושון רבי דוסא
אמר מחללין על אשיון מודה שיש
מחללין על מעוה היתחין כו' ר' אש
אמר דלסימון הס מעוה נעשו
והוא ובעיני ובחשקל המעוה
אשוי בעיר ודבר מועט יעשו
זורה מהס ולכן מחללין על אשיון
ה' מפרע אשיון י' בה זורה
ה' יאולה בהאשה ווא"י צבתי
אמר רבי דוסא דלמר מחללין על
אשיון ורבי ישמעאל אמרו דבר
אשוי דמאי זורה הכסף לרבות
ה' הנגזר צד דבר רבי ישמעאל
ר' אומר לרבות דבר שיש בו זורה
מעט דרבי ישמעאל לא בעי זורה
אשיון י' שו זורה ווא"י היאך
אמר דבר אחד ר' אש לומר לרבות
דבר הנגזר צד ש"פ אשוי יאולה
וואולה אף שזיהר בו זורה לא דכו
ר' בעי זורה חסובה שחלל בהאשה
יאולה לגמרי לא בעי מדאשירין
צדי ונפ"י רש"י אחי שפיר:
נעשה

דחריף

עין משפט
נר מצוה

[illegible]

רבינו חננאל

[illegible]

הודון עלך המפקד

הזהב קונה את הכסף והכסף אינו קונה את הזהב כך היה רבי שונה בזקנותו מאי טעמא אידי דכסף הוא חריף והי טיבעא דהבא דליתיה חריף הוי פירא. וקני ליה פירא לטיבעא וכן הלכה.